

Sygnatura akt VI W 1243/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21-01-2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Krzysztof Korzeniewski

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu w dniu 21-01-2013 r.

sprawy przeciwko W. S. syna M. i T. z domu D.

urodzonego (...) w W.

obwinionego o to, że

w dniu 07.11.2011 r. ok. godz. 18:50 na ul. (...) we W. kierując pojazdem marki P. o nr rej. (...) zatrzymał pojazd na kopcercie dla osoby niepełnosprawnej bez wymaganych uprawnień.

tj. o czyn z art. 97 kw w związku z art. 45 ust. 1 pkt 4 (...)

I. uznaje obwinionego W. S. za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw i za to na podstawie art. 97kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 zł (pięćset złotych);

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 50 zł.

Sygn. akt VI W 1243/12

UZASADNIENIE

W dniu 7 listopada 2011 r. około godz. 18:50 W. S. nie posiadając ku temu uprawnień zatrzymał samochód marki P. o nr rej. (...) na ul. (...) we W. w miejscu oznaczonym znakiem pionowym D -18a parking miejsce zastrzeżone wraz z tabliczką T – 29 informującą o miejscach dla pojazdów przewożących lub kierowanych przez osoby niepełnosprawne mające trudności w poruszaniu się. Następnie W. S. opuścił samochód. W tym czasie w miejscu zdarzenia pojawili się S. Miejski w osobach P. W., R. S. i K. K.. P. W. udał się do recepcji hotelu (...) pytając o właściciela samochodu marki P. o nr rej. (...). Po krótkim czasie zjawiał się W. S. informując S. Miejskich, iż jest on właścicielem tego samochodu i zaparkował go w tym właśnie miejscu. W. S. odmówił przyjęcia mandatu karnego w kwocie 500 zł.

dowód: wyjaśnienia W. S. k. 3,

notatka urzędowa k. 4;

dokumentacja fotograficzna k. 7;

szkic sytuacyjny k. 8;

zeznania R. S. k. 65;

zeznania K. K. k. 65;

zeznania P. W. k. 37;

pismo hotelu (...) k. 70;

W. S. nie był karany za wykroczenia przeciw porządkowi i bezpieczeństwu w komunikacji. Utrzymuje się z dochodu w kwocie ponad 3.000 zł.

dowód: informacja k. 26;

dane osobopoznawcze k. 35;

W. S. w dniu 22 listopada 2011 r. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż zatrzymał samochód na chwilę chcąc pomóc rodzicom w zameldowaniu w hotelu. Samochód stał częściowo w miejscu oznaczonym kopertą nie dłużej niż 15 min.

W dniu 10 września 2012 r. W. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż jedynie odjechał tym samochodem z miejsca gdzie był zaparkowany. Natomiast zatrzymał ten samochód w tym właśnie miejscu J. S. – właściciel samochodu. Wcześniejsze wyjaśnienia, których nie podtrzymał, złożył chcąc uchronić J. S. przed koniecznością stawienia w Straży Miejskiej. Było to dla niego uciążliwe w związku z odbyciem kilkugodzinnej podróży. J. S. po zaparkowaniu samochodu wraz z towarzyszącą mu kobietą udał się do recepcji hotelu (...). Tam towarzyszył mu W. S.. Gdy w hotelu pojawił się S. Miejski pytając o kierowcę samochodu marki P. W. S. wziął od J. S. kluczyki od samochodu i wyszedł z nimi na zewnątrz budynku kierując się do tego samochodu. Strażnikom nie powiedział o J. S. by ten nie musiał wypełniać dokumentów takich jak ankiety.

vide: wyjaśnienia W. S. k.3, 36;

Ustalając stan faktyczny Sąd uwzględnił wyjaśnienia W. S. z dnia 22 listopada 2011 r., notatkę urzędową, dokumentację fotograficzną, szkic sytuacyjny, zeznania R. S., zeznania K. K., zeznania P. W., pismo hotelu (...).

Jakichkolwiek wątpliwości nie wzbudza dokumentacja fotograficzna wraz ze szkicem obrazującym miejsce zatrzymania się samochodu marki P. o nr rej. (...).

Jako wiarygodne Sąd uznał spójne zeznania R. S., K. K. i P. W.. Zeznania te zachowują walor obiektywności jako pochodzące od S. Miejskich podejmujących czynności wyłącznie w ramach pełnienia służbowych obowiązków. Świadkowie adekwatnie do dokumentacji fotograficznej opisali miejsce zaparkowania samochodu marki P. o nr rej. (...). Również adekwatnie do wyjaśnień W. S. z dnia 22 listopada 2011 r. przytoczyli jego wypowiedzi, w których określił się on właścicielem przedmiotowego samochodu jak i osobą, która zatrzymała ten samochód w tym właśnie miejscu.

Sąd pominął wypowiedzi odnoszące się do analizy dokumentów jakie miał rzekomo przedstawiać W. S., gdyż ta okoliczność pozostaje bez znaczenia w niniejszym postępowaniu.

Podstawą ustaleń stała się także notatka urzędowa dokumentująca czynności S. Miejskich, jako odpowiadająca ich zeznaniom.

Pismo hotelu (...) w przedmiocie J. S. zostało uwzględnione wobec braku podstaw do zajęcia odmiennego stanowiska.

Jako odpowiadającym zeznaniom świadków, a zwłaszcza świadka S. i W., Sąd uwzględnił wyjaśnienia W. S. z dnia 22 listopada 2011 r. w przedmiocie zatrzymania przez niego samochodu marki P. o nr rej. (...) w miejscu oznaczonym znakiem pionowym D -18a wraz z tabliczką T – 29.

Sąd natomiast nie dał wiary jego wyjaśnieniom z dnia 10 września 2012 r. jako sprzecznym z materiałem opisanym powyżej. Dokonane czynności nie pozwoliły na ustalenia bytności J. S. w hotelu (...). Nadto wyjaśnienia te zawierają wewnętrzne sprzeczności jak i budzą istotne wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego. W. S. wskazując przyczynę przyjęcia winy na siebie w pierwszych wyjaśnieniach wskazał różne przyczyny ku temu, a to chęć uchronienia J. S. przed wizytą w Straży Miejskiej jak i chęć uchronienia go przed sporządzeniem ankiet. Jeśli natomiast rzeczywiście to J. S. miałby zaparkować samochód w przedmiotowym miejscu i w trakcie wizyty S. Miejskiego w hotelu (...) miał przebywać z W. S. przy recepcji tego hotelu to nawet kilkugodzinna podróż jaką wcześniej miał odbyć nie mogła stanowić przeszkody w wyjściu z hotelu do samochodu, który był zaparkowany w sąsiedztwie wejścia do tego budynku.

Sąd zważył.

Art. 45 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.) zakazuje wykorzystanie drogi lub poszczególnej jej części niezgodnie z przeznaczeniem. Omawiana ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym wskazuje w art. 5 hierarchię dyrektyw obowiązujących w ruchu drogowym a płynących z różnych źródeł (por. R.A.Stefański: Prawo o ruchu drogowym. Komentarz, Dom Wydawniczy ABC 2008, wyd. II, s. 134). Otóż uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani stosować się do poleceń i sygnałów dawanych przez osoby kierujące ruchem lub uprawnione do jego kontroli, sygnałów świetlnych oraz znaków drogowych. Zgodnie z § 52 ust. 4 i 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393 z późn. zm.) znak D – 18a oznacza miejsce przeznaczone na postój pojazdu uprawnionej osoby. Takimi pojazdami zgodnie ze znakiem T – 29 są pojazdy przewożące lub kierowane przez osoby niepełnosprawne mające trudności w poruszaniu się. Zatem usytuowanie omawianych wyżej znaków drogowych jednoznacznie określa przeznaczenie części drogi, której znaki te dotyczą.

Samochód, który W. S. zatrzymał w przedmiotowym miejscu w żaden sposób nie należał do opisanych wyżej kategorii pojazdów uprawnionych. Dlatego też zatrzymując ten samochód w tym właśnie miejscu i opuszczając go celem udania się do hotelu (...) dopuścił się czynu z art. 97 kw.

Wymierzając karę Sąd miał na uwadze jej społeczne oddziaływanie oraz aspekt wychowawczy względem obwinionego a także jego sytuację majątkową.

Jako okoliczność łagodzącą przyjęto prowadzenie przez W. S. nienaganego trybu życia.

Jako okoliczność obciążającą przyjęto jego działanie, w dalszej konsekwencji, na szkodę osób upośledzonych, ochronie których służyło to właśnie oznakowanie drogowe.

O kosztach orzeczono nie widząc podstaw do zwolnienia obwinionego od tych należności.